

[H. C. Toft.]

behandlingen her i dag er der fra ordfører-side givet udtryk for, at man får trukket en ordning ned over hovedet, ikke mindst i de områder af landet, i landdistrikterne, hvor der ikke er brug for særlige holdepladser.

Så vidt jeg har forstået lovforslaget, forholder det sig sådan, at i fremtiden kan en hyrevognsejer ikke anvende sin vogn også til privat kørsel. Jeg bor i en landkommune, der er sammensat af 3 tidligere mindre kommuner, og i denne landkommune er der, så vidt jeg husker, fire, der driver hyrevognskørsel, men samtidig har andet erhverv — det kan være en skrædder, en tømrer, en fiskehandler. Det vil sige, at når lovforslaget er gennemført, har ministeren end ikke adgang til at dispensere fra ordningen, således at de kunne have mulighed for at bruge deres hyrevogn også til privat kørsel. Jeg formoder, det vil resultere i, at der ikke bliver taxaer i min kommune, og det vil betyde, at hvis en ældre medborger skal have foretaget sygekørsel, må man sende bud efter en taxa i Struer eller i Hurup, der ligger henholdsvis 17 og 18 km fra kommunen. Det vil med andre ord sige, at det bliver gjort meget dyrere.

Jeg synes, at ministeren skulle have forståelse for problemerne ude i disse områder, og jeg vil derfor gerne bede om, at der kommer en udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling, hvor man tager dette forhold op og dermed tager hensyn til de tyndt befolkede dele af landet, hvor det forholder sig sådan, at antallet af taxaer i det nærmere område vil blive indskrænket så væsentligt, at det næppe vil være muligt at få en taxa, når der er brug for det til sygekørsel, medmindre man sender bud efter taxaen i en købstad eller et større byområde, der ligger langt derfra. Jeg synes faktisk, at vi af hensyn til medborgerne i dette område bør vise dette hensyn, og jeg håber, at flertallet vil have forståelse herfor.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg vil gerne takke udvalget for det udførte arbejde, og det er hele udvalget, jeg takker, for jeg er klar over, at man virkelig er gået i dybden og har gennemdrøftet problemerne.

Jeg takker selvfølgelig specielt flertallet, der kommer med en indstilling, som bety-

der, at lovforslaget med nogle ændringer, som jeg har accepteret, bliver gennemført. Der skal herfra lyde en særlig tak til hr. Lennart Larson, og jeg kan ikke nære mig for at sige, at det er jo særlig betryggende, at netop han stemmer for forslaget, han, der netop i sin egen kommune, Odense, storbyen Odense, er formand for hyrevognsnævnet og derfor må formodes at have særlig indsigt i de praktiske problemer, som knytter sig til administrationen af droscheproblemerne.

Jeg føler ingen trang til at gå ind i en ny principdebat. Den havde vi jo under første behandling. Jeg vil dog gerne knytte et par bemærkninger til noget af det, der er sagt. Det er om antallet af droscher i de enkelte kommuner. Jeg overlader trygt skønnet herover til kommunalbestyrelsen, og jeg synes, man trygt kan gøre det, men jeg vil da gerne herfra udtale, at jeg håber, kommunerne forstår deres ansvar, og at de sørger for, at der er så mange bevillinger, at det virker tilfredsstillende for publikum. Det betyder ikke, som det er sagt, at der skal være 100 pct.s dækning i enhver situation, altså hvor der er topbelastning. Det har vi jo ikke på andre rejseruter, for andre rejsemåder. Der kan der ikke skaffes 100 pct. dækning, når vi er på topbelastnings-tidspunkter. Men ellers håber jeg, at kommunerne administrerer med fornuft.

Hr. Gudme sagde, at det store spørgsmål har man jo ikke kunnet komme igennem med, men anerkendte i øvrigt, at det har været en værdifuld udvalgsbehandling. Nej, man har ikke kunnet komme igennem med det store spørgsmål, for det ville jo simpelt hen betyde, at vi trak lovforslaget tilbage, og det kan hr. Gudme vel ikke vente at vi skulle gøre. Han kom med nogle bemærkninger om mellemruden, og det giver mig anledning til at sige, at det spørgsmål er til vurdering i vores tekniske afdelinger i justitsministeriet. Og når det engang er færdigt, debatteret og undersøgt — der er noget statistisk materiale, der har voldt vanskeligheder, det har forsinket overvejelserne — så kan problemet ordnes administrativt; det behøver ikke nogen ny lovgivning.

Til slut skal jeg blot sige til hr. H. C. Toft, at spørgsmålet om privatkørsel med taxaer, så vidt jeg kan se af betænkningen, ikke har været overvejet, og jeg skal ikke